

Я вчився сорок літ

Дмитро Павличко

Я вчився сорок літ, та не навчився досі
Губити подих свій в жіночому волоссі,
І гудзики дрібні розстібувать на спині
Я вчився сорок літ, та не навчивсь донині.

А вітер – молодик без всякої науки
Під блузочку твою всуває голі руки,
Розчісує тебе і кучерями грає,
І в приступі жаги спідницю задирає.

Кажу я: "Не дурій, нікчемний грубіяне!"
А ти всміхаєшся, як сонце осіяння,
Так, ніби щастя в тім, щоб посеред дороги
Являти світові струнки та голі ноги.